

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. T. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. OAM-1419/BA-BA01-VL15-PŘZ2-2024, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 1. 2025, č. j. OAM-1419/BA-BA01-VL15-PŘZ2-2024, **se zrušuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 17. 1. 2025 o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(dále jen „zákon o azylu“) tak, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce do 8. 3. 2025.

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když zejména nepřihlédl k důvodům, pro které opustil vlast. Uvedl, že ve věci mezinárodní ochrany podal žalobce dne 16. 12. 2024 žalobu a má zájem se osobně účastnit soudního řízení. Má zajištěno ubytování na soukromé adrese žalovaný měl k potvrzení o ubytování přihlídnout. Zajištění žalobce musí být stanoveno pouze na nezbytně nutnou dobu a musí sledovat vymezený účel. Neexistoval žádný individuální, objektivní a oprávněný důvod k zajištění žalobce.
3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

4. Dne 14. 10. 2024 žalobce kontrolovala hlídka policie a žalobce se neprokázal žádným dokladem totožnosti. Bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a byl dne 15. 10. 2024 zajištěn za účelem správního vyhoštění.
5. Dne 20. 10. 2024 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. O mezinárodní ochranu nepožádal v žádném jiném státě.
6. Dne 23. 10. 2024 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Proti tomuto rozhodnutí nebrojil žalobce žalobou.
7. Podáním ze dne 17. 1. 2025 žalobce požádal o přezkum důvodů trvání zajištění, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 20. 1. 2025, které bylo žalobci, jak vyplývá ze sdělení žalovaného, dne 23. 1. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
9. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
10. Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Krajský soud se předně zabýval tím, zda žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění v zákonné lhůtě. Soud přitom vychází ze závěrů podepsaného soudu vyjádřených v rozsudku ze dne 14. 2. 2023, č. j. 62 Az 5/2023-21, publ. ve SbNSS pod č. 4486/2023, podle kterých „Jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěný v zařízení pro zajištění cizinců

požádá o opětovné posouzení důvodů zajištění podle § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba o jeho žádosti rozhodnout podle § 46a odst. 4 téhož zákona nejpozději do 5 dnů od dne podání žádosti; zároveň mu musí být rozhodnutí v téže lhůtě doručeno.“ Ačkoli tyto závěry byly učiněny ve vztahu k právní úpravě § 46a odst. 10 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023, má krajský soud za to, že tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na řízení o žádosti o propuštění ze zajištění podle § 46a odst. 10 zákona o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023, neboť žádost o propuštění je ekvivalentem k žádosti o opětovné posouzení důvodů zajištění dle téhož ustanovení ve znění účinném do 30. 6. 2023. Cílem těchto žádostí je posoudit, zda pro zajištění žadatele nadále existují důvody, či nikoli. Ke shodným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2024, č. j. 1 Azs 29/2024-21 či ze dne 16. 4. 2024, č. j. 10 Azs 50/2024-19.

12. V projednávané věci je zřejmé, že žalobce podal žádost o propuštění dne 17. 1. 2025 a napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 23. 1. 2025, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Již z tohoto důvodu je nutné uzavřít, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
13. Soud se dále zabýval také otázkou doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
14. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*
15. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců do dne 8. 3. 2025. Rozhodnutí v této části odůvodnil pouze tím, že tato doba je stanovena tak, jak byla stanovena v původním rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce.
16. Takové odůvodnění doby trvání zajištění je však absolutně nedostatečné. Absentuje v něm totiž jakákoli úvaha o tom, proč bylo v případě žalobce nezbytné přistoupit ke stanovení doby trvání zajištění právě po žalovaným stanovenou dobu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2024 o zajištění žalobce nijak neprotestoval.
17. Nynějším rozhodnutím totiž žalovaný rozhodoval o žádosti žalobce podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. Pokud žalovaný shledal žádost nedůvodnou a rozhodoval opět o stanovení doby zajištění, byl povinen i v této části své rozhodnutí náležitě odůvodnit.
18. Krajský soud v této souvislosti připomíná, že dle čl. 9 odst. 1 Směrnice má být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze *po co nejkratší dobu*. Žalovaný proto nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění, aniž by bylo zřejmé, na základě čeho je nutné trvání zajištění právě po stanovenou dobu a nikoli dobu kratší.
19. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí tak, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví hodnotí postup správního orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011–39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci).

20. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a napadené rozhodnutí je na místě zrušit také pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
21. K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů lze dodat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nověji rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury NSS vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že *„nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*
22. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož *„po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“* Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc, a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.
23. V této souvislosti je nutno důrazně upozornit na § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu, podle něhož musí být zajištění podle zákon o azylu *„bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění (...)“*.
24. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše předestřený právní názor pro nadbytečnost již nevypočítával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil.

26. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný, avšak, jak vyplývá ze spisu, mu s tímto řízením žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. února 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce